Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEJ ADVOKÁTKY
JULIANE KOKOTT
prednesené 21. júna 2012 [1]

Vec C-566/10 P

Talianska republika
proti
Európskej komisii
ďalší účastník konania:

Helénska republika

„Odvolanie — Jazykový režim — Oznámenie o verejných výberových konaniach na miesta administrátorov a asistentov — Uverejnenie v troch úradných jazykoch — Dodatok vo všetkých úradných jazykoch — Výber druhého jazyka z troch úradných jazykov — Nariadenie č. 1 — Články 1d, 27, 28 a článok 29 ods. 1 služobného poriadku úradníkov — Článok 1 ods. 1 a 2 prílohy III služobného poriadku úradníkov — Rovnosť zaobchádzania — Odôvodnenie — Ochrana legitímnej dôvery“

I – Úvod

1. Európske orgány doposiaľ nemajú k dispozícii babylonskú rybku [2], ktorá by jazykové bariéry menila na bezpredmetné, ale iba Systran, počítačový systém na obmedzené preklady textov, ktorého používanie je navyše spochybnené právnym sporom. [3] Na zaistenie komunikácie medzi služobnými útvarmi sa preto inštitúcie v súčasnosti usilujú zamestnať zamestnancov, ktorí ako *cudzí jazyk* ovládajú buď nemčinu, angličtinu, alebo francúzštinu. [4] Taliansko to považuje za porušenie jazykového režimu Únie. Tento členský štát má preto výhrady voči oznámeniu o troch takýchto výberových konaniach.

2. Ako je známe, jazyková otázka je veľmi citlivá. Článok 290 ES (po zmene a doplnení teraz článok 342 ZFEÚ) stanovuje pre príslušnú úpravu jednomyseľné rozhodnutie Rady a článok 22 Charty základných práv Európskej únie výslovne uznáva zásadu jazykovej rozmanitosti. Podstata prejednávaného kasačného opravného prostriedku teda spočíva v otázkach diskriminácie z jazykových dôvodov a v zásade jazykovej rozmanitosti. Okrem toho sa však kladú aj otázky, ktoré majú skôr formálny charakter a súvisia s oznamovaním výberových konaní, a predmetom výhrad je aj porušenie ochrany legitímnej dôvery a povinnosti odôvodnenia.

1 — Jazyk prednesu: nemčina.

2 — Adams, D: *The Hitchhiker's Guide to the Galaxy*, kapitola 6. London 1979.

3 — Pozri v tomto zmysle rozsudok Všeobecného súdu zo 16. decembra 2010, Systran a Systran Luxembourg/Komisia (T-19/07, Zb. s. II-6083), ako aj odvolanie vo veci C-103/11 P prejednávané pred Súdnym dvorom.

4 — Nad rámec výberového konania, ktoré je predmetom sporu, pozri napríklad oznámenie o verejných výberových konaniach EPSO/AD/230/12 (AD 5) a EPSO/AD/231/12 (AD 7), (Ú. v. EÚ, C 76A, 2012), s. 1, oddiel III, bod 2 písm. b).

II – Právny rámec

A – *Primárne právo*

3. Článok 290 ES zveruje úpravu jazykovej otázky Rade:

„Rada jednomyseľne určí pravidlá používania jazykov orgánmi Spoločenstva, čím nie sú dotknuté ustanovenia uvedené v štatúte Súdneho dvora.“

4. V súvislosti s jazykovou otázkou je relevantný aj článok 22 Charty základných práv Európskej únie [5] (ďalej len „Charta“), ktorá bola vyhlásená 7. decembra 2000 v Nice:

„Únia rešpektuje kultúrnu, náboženskú a jazykovú rozmanitosť.“

B – *Nariadenie č. 1*

5. Články 1 a 4 až 6 nariadenia Rady č. 1 o používaní jazykov v Európskom hospodárskom spoločenstve [6] v znení, ktoré je uplatniteľné v prejednávanej veci, stanovujú:

„Článok 1

Úradnými jazykmi a pracovnými jazykmi inštitúcií Únie sú angličtina, bulharčina, čeština, dánčina, estónčina, fínčina, francúzština, gréčtina, holandčina, írčina, lotyština, litovčina, maltčina, maďarčina, nemčina, poľština, portugalčina, rumunčina, slovenčina, slovinčina, španielčina, švédčina a taliančina.

…

Článok 4

Nariadenia a ostatné všeobecne uplatniteľné dokumenty budú vypracované v úradných jazykoch.

Článok 5

Úradný vestník Európskej únie sa uverejňuje v úradných jazykoch.

Článok 6

Orgány Spoločenstva môžu vo svojom rokovacom poriadku stanoviť, ktorý z jazykov sa má použiť v osobitných prípadoch.“

5 — Ú. v. EÚ C 364, s. 1, Charta znovu slávnostne vyhlásená 12. decembra 2007 v Štrasburgu (Ú. v. EÚ C 303, s. 1, a Ú. v. EÚ C 83, 2010, s. 389).
6 — Ú. v. ES 17, 1958, s. 385; Mim. vyd. 01/001, s. 3.

C – Služobný poriadok úradníkov

6. Článok 1d ods. 1 Služobného poriadku úradníkov Európskych spoločenstiev (ďalej len „služobný poriadok“) obsahuje rôzne zákazy diskriminácie:

„Pri uplatňovaní tohto Služobného poriadku je zakázaná akákoľvek diskriminácia na základe pohlavia, rasy, farby pleti, etnického alebo sociálneho pôvodu, genetických znakov, jazyka, náboženského vyznania alebo viery, politického alebo iného názoru, príslušnosti k národnostnej menšine, majetku, pôvodu, pracovnej nespôsobilosti, veku, alebo sexuálnej orientácie.“

7. Odôvodnenie rozdielneho zaobchádzania je upravené v článku 1d ods. 6 služobného poriadku:

„Pri rešpektovaní zásady nediskriminácie a zásady proporcionality musí byť každé obmedzenie ich uplatňovania zdôvodnené objektívnymi a dostatočnými dôvodmi a musí byť zamerané na legitímne ciele všeobecného záujmu v rámci personálnej politiky. …“

8. Článok 27 upravuje základy politiky prijatia do zamestnania:

„Cieľom prijatia nových úradníkov je zabezpečiť pre orgán [inštitúciu – *neoficiálny preklad*] služby úradníkov s najvyššou úrovňou spôsobilosti, výkonnosti a bezúhonnosti, prijatých na čo najširšom geografickom základe spomedzi štátnych príslušníkov členských štátov spoločenstiev.

Žiadne pracovné miesta sa nevyhradia pre štátnych príslušníkov určitého členského štátu.“

9. Článok 28 obsahuje minimálne podmienky na vymenovanie za úradníka.

„Úradník môže byť vymenovaný len pod podmienkou, že:

…

f) predloží doklad o dôkladnej znalosti jedného z jazykov spoločenstiev a o uspokojivej znalosti ďalšieho jazyka spoločenstiev v rozsahu potrebnom na plnenie jeho povinností.“

10. Článok 29 upravuje postup obsadzovania pracovných miest:

„1. Pred obsadením voľného miesta v inštitúcii ustanovujúci orgán [menovací orgán – *neoficiálny preklad*] najprv posúdi:

…

a potom sa riadi postupmi pre výberové konania na základe odborných predpokladov alebo skúšok, alebo odborných predpokladov a skúšok zároveň. Postup pri výberovom konaní určuje príloha III.“

11. Z pravidiel pre obsah výberových konaní podľa článku 1 ods. 1 prílohy III sú relevantné predovšetkým odkazy na rôzne druhy výberových konaní v písmene a) a na požadované jazykové znalosti v písmene f):

„[Oznámenie o výberovom konaní] musí uvádzať:

a) charakter výberového konania (interné výberové konanie orgánu [inštitúcie – *neoficiálny preklad*], interné výberové konanie orgánov [inštitúcií – *neoficiálny preklad*], verejné výberové konanie, prípadne spoločné výberové konanie dvoch alebo viacerých orgánov [inštitúcií – *neoficiálny preklad*]);

…

f) v prípade potreby znalosť jazykov, požadovanú s ohľadom na špecifický charakter obsadzovaných pracovných miest;

…

…“

12. Článok 1 ods. 2 prílohy III upravuje uverejnenie:

„Oznámenie o verejných výberových konaniach sa uverejní v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* najmenej mesiac pred termínom uzávierky pre prihlášky, a ak je to možné, najmenej dva mesiace pred dňom konania skúšok.“

III – Skutkový stav

13. Talianska republika napadla dve oznámenia o celkovo troch verejných výberových konaniach [7] organizovaných Európskym úradom pre výber pracovníkov (ďalej len „EPSO“). Najprv boli oznámené iba v nemeckom, anglickom a francúzskom vydaní úradného vestníka. Oznámenie o prvých dvoch výberových konaniach bolo predmetom žaloby vo veci T-166/07; oznámenie o treťom výberovom konaní bolo napadnuté žalobou vo veci T-285/07.

14. Prvé dve výberové konania slúžili podľa bodu II.A príslušných podmienok na vytvorenie rezervného zoznamu kandidátov vhodných na prijatie na voľné pracovné miesta v európskych inštitúciách. Tretie výberové konanie v bode II. A uvádzalo, že Európska komisia sa na tomto výberovom konaní nezúčastňuje, a preto neprijme nijakých kandidátov z rezervného zoznamu.

15. Čo sa týka jazykových znalostí, podmienky spôsobilosti sú uvedené v bode I. A. 2 oznámenia o výberových konaniach EPSO/AD/94/07 a EPSO/AD/95/07, ako aj v bode I. A. 3 oznámenia o výberovom konaní EPSO/AST/37/07. Podľa nich museli uchádzači disponovať výbornou znalosťou jedného z úradných jazykov EÚ, ako aj uspokojivou znalosťou ďalšieho úradného jazyka, ktorým musel byť nemecký, anglický alebo francúzsky jazyk.

16. V bode I. B sa uvádzalo, že vstupné testy sa budú konať v druhom jazyku. V súlade s tým museli uchádzači uviesť, či chcú vstupné testy a skúšky výberového konania absolvovať v nemčine, angličtine alebo vo francúzštine.

17. V oznámení sa okrem toho uvádzalo, že v záujme jasnosti a porozumenia textov všeobecného obsahu a oznámení adresovaných uchádzačom, prípadne oznámení zo strany uchádzačov, budú pozvánky na jednotlivé testy a skúšky vystavené len v nemeckom, anglickom alebo vo francúzskom jazyku a v týchto jazykoch bude prebiehať aj celková korešpondencia medzi EPSO a uchádzačmi.

7 — Na jednej strane ide o verejné výberové konania EPSO/AD/94/07 s cieľom vytvoriť rezervný zoznam úspešných uchádzačov o miesta administrátorov (AD 5) v oblasti informácií, komunikácie a médií, a EPSO/AST/37/07 s cieľom vytvoriť rezervný zoznam úspešných uchádzačov o miesta asistentov (AST 3) v oblasti komunikácie a informácií, uverejnené 28. februára 2007 (Ú. v. EÚ C 45 A, 2007), a na druhej strane o verejné výberové konanie EPSO/AD/95/07 s cieľom vytvoriť rezervný zoznam kandidátov na miesta administrátorov (AD 5) v oblasti informácií (knižnica/dokumentácia), uverejnené 8. mája 2007 (Ú. v. EÚ C 103 A, 2007).

18. V dňoch 20. júna 2007 [8] a 13. júla 2007 [9] uverejnil EPSO vo *všetkých jazykových verziách* úradného vestníka aktualizácie uvedených oznámení. Uvádzal sa v nich odkaz na pôvodné oznámenia a bola stanovená nová lehota na podanie prihlášok do príslušného výberového konania, ktorá mala rovnakú dĺžku ako pôvodne stanovená lehota. Okrem tohto bolo uvedené vzdelanie a odborná prax, ktorá je nevyhnutná na účasť vo výberovom konaní. Ďalej sa odkazovalo na obsah pôvodných oznámení.

IV – O prvostupňovom konaní

19. Všeobecný súd povolil Litovskej republike vstup do konania ako vedľajšiemu účastníkovi na podporu Talianska vo veci T-166/07 a takisto povolil vstup Gréckej republiky do konania vo veci T-285/07. Následne obe veci spojil na účely ústnej časti konania a rozsudku. Všeobecný súd zamietol obe žaloby rozsudkom z 13. septembra 2010.

V – Návrhy

20. Talianska republika na to reagovala podaním prejednávaného odvolania. Navrhuje:

— zrušiť v súlade s článkami 56, 58 a 61 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie rozsudok, ktorý 13. septembra 2010 vyhlásil Všeobecný súd v spojených veciach T-166/07 a T-285/07 a ktorým sa rozhodlo o jej žalobách o neplatnosť týchto oznámení:

1. oznámenia o verejnom výberovom konaní EPSO/AD/94/07 s cieľom vytvoriť rezervný zoznam úspešných uchádzačov o 125 miest administrátorov (AD 5) v oblasti informácií, komunikácie a médií, ako aj

2. oznámenia o verejnom výberovom konaní EPSO/AST/37/07 s cieľom vytvoriť rezervný zoznam úspešných uchádzačov o 110 miest asistentov (AST 3) v oblasti komunikácie a informácií;

   oboch uverejnených v nemeckom, anglickom a vo francúzskom vydaní *Úradného vestníka Európskej únie* C 45 A z 28. februára 2007;

3. oznámenia o verejnom výberovom konaní EPSO/AD/95/07 s cieľom vytvoriť rezervný zoznam úspešných uchádzačov o miesta administrátorov (AD 5) v oblasti informácií (knižnica/dokumentácia), uverejneného v nemeckom, anglickom a vo francúzskom vydaní *Úradného vestníka Európskej únie* C 103 A z 8. mája 2007;

— rozhodnúť priamo vo veci a zrušiť vyššie uvedené oznámenia o výberovom konaní,

— zaviazať Komisiu na náhradu trov konania.

21. Helénska republika takisto navrhuje:

— zrušiť rozsudok Všeobecného súdu z 13. septembra 2010 v spojených veciach T-166/07 a T-285/07.

22. Komisia navrhuje:

— zamietnuť odvolanie,

— zaviazať Taliansku republiku na náhradu trov konania.

8 — Ú. v. EÚ C 136 A, s. 1.
9 — Ú. v. EÚ C 160, s. 14.

23. Litovská republika, ktorá sa tiež zúčastnila na konaní pred Všeobecným súdom, v odvolacom konaní nepredložila pripomienky. Ostatní účastníci konania predložili písomné a ústne pripomienky na pojednávaní 6. júna 2012.

VI – Právne posúdenie

A – *O prípustnosti žaloby na Všeobecnom súde*

24. Súdny dvor z úradnej moci preskúma, či sú splnené nevyhnutné procesné podmienky.[10] V tejto súvislosti je predovšetkým nutné zaoberať sa prekvapujúcou skutočnosťou, že v konaní vo veci T-285/07 bol voči Komisii vynesený rozsudok, hoci nebola účastníkom predmetného výberového konania.[11]

25. Túto okolnosť však vysvetľujú pravidlá, ktoré boli prijaté pri vytvorení EPSO. Článok 4 rozhodnutia 2002/620/ES[12] totiž výslovne stanovuje, že všetky žaloby, ktoré súvisia s výkonom právomocí prenesených na EPSO, sa podávajú voči Komisii. Realizácia verejných výberových konaní podľa článku 30 ods. 1 a prílohy III služobného poriadku bola podľa článku 2 uvedeného rozhodnutia prenesená na EPSO. O prípustnosti žaloby preto niet pochybností.[13]

B – *O prvom odvolacom dôvode*

26. V prvom odvolacom dôvode Taliansko spochybňuje závery Všeobecného súdu uvedené v bodoch 41 a 42 napadnutého rozsudku. Išlo v nich o to, či článok 290 ES, právny základ jazykového režimu, a článok 6 nariadenia č. 1 dovoľujú, aby sa v oznámeniach o voľných pracovných miestach vyžadovala znalosť určitých jazykov. Všeobecný súd konštatoval:

„41 Nariadenie č. 1, ktoré upravuje používanie jazykov v inštitúciách, prijala Rada na základe článku 290 ES. Článok 6 tohto nariadenia orgánom výslovne umožňuje stanoviť podrobnosti používania jazykov vo svojich rokovacích poriadkoch, teda ide o právomoc, v rámci ktorej im napokon treba priznať istú funkčnú autonómiu na zaistenie ich riadneho fungovania…

42 Vzhľadom na uvedené neporušuje sporné oznámenie o voľnom pracovnom mieste článok 290 ES, ale bolo prijaté na základe právomoci, ktorú inštitúciám a orgánom Spoločenstva priznáva článok 6 nariadenia č. 1.“[14]

27. Tieto závery nie sú zlučiteľné so znením relevantných ustanovení.

28. Podľa článku 290 ES Rada jednomyseľne stanoví pravidlá používania úradných jazykov v inštitúciách Únie. K tomu došlo na základe nariadenia č. 1. Podľa článku 1 nariadenia sú všetky úradné jazyky zároveň pracovnými jazykmi inštitúcií. A inštitúcie sú na základe článku 6 splnomocnené na to, aby svojimi vnútornými predpismi stanovili podrobnosti používania jazykov.

10 — Pozri rozsudky z 23. apríla 2009, Sahlstedt a i./Komisia (C-362/06 P, Zb. s. I-2903, bod 22); z 3. septembra 2009, Moser Baer India/Rada (C-535/06 P, Zb. s. I-7051, bod 24), a z 25. februára 2010, Lancôme/ÚHVT (C-408/08 P, Zb. s. I-1347, bod 52).

11 — Pozri oddiel II A úvodu oznámenia o výberovom konaní EPSO/AD/95/07. Okrem toho, podľa oddielu II A úvodu a bodu 1 oznámenia o výberovom konaní EPSO/AD/94/07 a oddielu II A úvodu oznámenia o výberovom konaní EPSO/AST/37/07 mohli príslušný rezervný zoznam úspešných uchádzačov využiť aj iné inštitúcie.

12 — Rozhodnutie Európskeho parlamentu, Rady, Komisie, Súdneho dvora, Dvora audítorov, Hospodárskeho a sociálneho výboru, Výboru regiónov a Európskeho ombudsmana z 25. júla 2002 o založení Úradu pre výber pracovníkov Európskych spoločenstiev (*Ú. v. ES L 197, s. 53; Mim. vyd. 01/004, s. 46*).

13 — Pozri v tomto zmysle aj uznesenie Súdu prvého stupňa zo 16. decembra 2008, Taliansko/Parlament a Komisia (T-285/07, neuverejnené v Zbierke).

14 — Pozri v tomto zmysle aj rozsudky Všeobecného súdu z 3. februára 2011, Taliansko/Komisia (T-205/07, neuverejnený v Zbierke, bod 20 a nasl.), a z 31. marca 2011, Taliansko/EHSV (T-117/08, neuverejnený v Zbierke, bod 41 a nasl.).

29. Oznámenie o výberovom konaní nie je – ako Taliansko správne zdôrazňuje – vnútorným predpisom ani porovnateľným právnym aktom. Článok 6 nariadenia č. 1 nepredstavuje vhodný základ výberových konaní, ktoré sú predmetom sporu.

30. V dôsledku toho sa zdá, že napadnutý rozsudok je v tomto bode postihnutý nesprávnym právnym posúdením. Z toho však nevyplýva, že žaloba Talianska je v tomto rozsahu úspešná.

31. Naopak, porušenie článku 290 ES a článku 6 nariadenia č. 1 nemožno konštatovať z iného dôvodu. Tieto ustanovenia priamo neupravujú, ktoré požiadavky môžu byť stanovené v oznámení a ktoré z dvadsiatich troch úradných jazykov Únie sa majú pri oznámení použiť. Toto oznámenie teda nemôže byť v rozpore ani s článkom 290 ES, ani s článkom 6 nariadenia č. 1.

32. V dôsledku toho sa prvý odvolací dôvod musí zamietnuť. Otázky, ktoré predložilo Taliansko, sú však dôležité pri posudzovaní troch nasledujúcich odvolacích dôvodov.

C – *O druhom odvolacom dôvode*

33. Druhý odvolací dôvod je zameraný proti bodom 52 až 58 napadnutého rozsudku. Taliansko namietalo, že oznámenia mali byť podľa článkov 1, 4 a 5 nariadenia č. 1 uverejnené vo všetkých úradných jazykoch v úplnom znení.

34. Všeobecný súd vychádza v bodoch 52 a 53 napadnutého rozsudku, rovnako ako vo svojej ustálenej judikatúre [15], z toho, že nariadenie nie je uplatniteľné na vzťahy medzi inštitúciami a ich zamestnancami, pretože jazykový režim upravuje len vo vzťahu medzi Európskou úniou a členským štátom alebo osobou, ktorá podlieha jurisdikcii členského štátu. Na úradníkov a iných zamestnancov Únie, ako aj uchádzačov o takéto miesta sa vzťahuje iba jurisdikcia Únie, pokiaľ ide o uplatňovanie ustanovení služobného poriadku vrátane ustanovení týkajúcich sa prijímania do zamestnania v rámci inštitúcie.

35. Ako oprávnene zdôrazňujú Taliansko a Grécko, uvedený názor však nie je presvedčivý. Články 2 a 3 nariadenia č. 1 síce upravujú vzťah k členským štátom a osobám, ktoré podliehajú ich jurisdikcii, ale už existujú pochybnosti o tom, či sú potenciálni uchádzači výberového konania na základe tejto skutočnosti vyňatí z jurisdikcie svojich členských štátov. Na rozdiel od názoru Komisie nejde o nevyhnutný následok príslušnosti súdov Únie pre žaloby, ktoré súvisia s uvedenými prihláškami.

36. Nariadenie sa však opiera predovšetkým o článok 290 ES, právny základ úpravy používania úradných jazykov v inštitúciách Únie. V súlade s tým v článku 1 upravuje úradné a pracovné jazyky inštitúcií. Nie je jasné, či ide iba o jazyky, ktoré sa používajú vo vonkajšej komunikácii. [16] Pracovným jazykom je zvyčajne ten jazyk, v ktorom príslušný orgán pracuje aj interne.

37. Na rozdiel od názoru Komisie svedčí článok 6 nariadenia č. 1 v prospech toho, aby sa uplatnil vo vzťahu inštitúcií k ich zamestnancom. Podľa tohto článku totiž orgány vo svojich vnútorných predpisoch nemôžu stanoviť, či je nariadenie vôbec uplatniteľné, ale môžu stanoviť len podrobnosti, *ako* sa má uplatňovať. Pokiaľ by orgány mohli stanoviť interné jazyky komunikácie, článok 6 by mohol predstavovať vhodný právny základ [17], ale článok okrem iného potvrdzuje, že nariadenie č. 1 je uplatniteľné iba na vzťahy inštitúcií k ich zamestnancom.

15 — Pozri rozsudky Všeobecného súdu zo 7. februára 2001, Bonaiti Brighina/Komisia (T-118/99, Zb. s. I-A-25 a II-97, bod 13); z 5. októbra 2005, Rasmussen/Komisia (T-203/03, Zb. s. I-A-279 a II-1287, bod 60); z 20. novembra 2008, Taliansko/Komisia (T-185/05, Zb. s. II-3207, bod 117 a nasl.), ako aj Taliansko/EHSV (už citovaný v poznámke pod čiarou 14, bod 51 a nasl.).

16 — Pozri návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Poiares Maduro 16. decembra 2004 vo veci Španielsko/Eurojust (C-160/03, Zb. s. I-2077, bod 31).

17 — Pozri v tomto zmysle aj rozsudok Všeobecného súdu vo veci Taliansko/EHSV (už citovaný v poznámke pod čiarou 14, bod 55).

38. Napadnutý rozsudok je teda aj v tomto bode postihnutý nesprávnym právnym posúdením. Na to, aby bolo možné zistiť, či môže byť potvrdený na základe iného odôvodnenia, treba teda posúdiť, či bolo obmedzené uverejnenie oznámenia zlučiteľné s článkami 4 a 5 nariadenia č. 1.

39. Podľa článku 4 nariadenia č. 1 sa nariadenia a iné všeobecne uplatniteľné dokumenty vyhotovia v úradných jazykoch. Článok 5 stanovuje, že *Úradný vestník Európskej únie* sa uverejňuje „v úradných jazykoch“.

40. Súdny dvor z týchto ustanovení, ako aj z článku 254 ods. 2 ES v rozsudku Kik odvodil, že *individuálne rozhodnutie* nemusí byť nevyhnutne napísané vo všetkých úradných jazykoch, aj keby sa mohlo dotýkať práv občana Únie, ktorý nie je adresátom tohto rozhodnutia, napríklad konkurenčného hospodárskeho subjektu.[18]

41. *A contrario* to však potvrdzuje, že nariadenia a iné *všeobecne* uplatniteľné dokumenty uvedené v článku 4 nariadenia č. 1 musia byť vyhotovené vo všetkých úradných jazykoch.[19] Tento výklad je okrem toho jediný, ktorý je zlučiteľný so zásadami právnej istoty a zákazu diskriminácie.[20]

42. Okrem toho tento výklad je v súlade s vývojom znenia článku 4 nariadenia č. 1. Rovnako ako článok 5 uvedeného nariadenia bol v tomto ustanovení až do jeho zmeny v rámci posledného rozšírenia[21] výslovne uvedený aktuálny počet úradných jazykov[22]. Nie je zrejmé, že by zámerom zmien v súvislosti s posledným rozšírením bolo dosiahnuť obmedzenie používania rôznych úradných jazykov. Keď sa v článkoch 4 a 5 nariadenia č. 1 hovorí o *úradných jazykoch*, treba to teda chápať tak, že ide o 23 úradných jazykov.

43. Oznámenie o verejnom výberovom konaní síce nie je nariadením, ale – ako uvádzajú aj Taliansko a Grécko – na rozdiel od individuálneho rozhodnutia je predsa len všeobecne uplatniteľným dokumentom. Obsahuje totiž lehoty na podanie prihlášok a ostatné podmienky záväzné pre každú osobu, ktorá sa chce zúčastniť na výberovom konaní.[23] Už z tohto dôvodu musí byť v zásade vyhotovené vo všetkých úradných jazykoch.

44. Potvrdzuje to aj článok 5 nariadenia č. 1 v spojení s článkom 1 ods. 2 prílohy III služobného poriadku. Podľa poslednej uvedenej úpravy majú byť verejné výberové konania[24] uverejnené v úradnom vestníku. Keďže úradný vestník vychádza podľa článku 5 nariadenia č. 1 v úradných jazykoch, musia sa aj všetky povinné uverejnenia v zásade vykonať vo všetkých úradných jazykoch.

18 — Rozsudok z 9. septembra 2003, Kik/ÚHVT (C-361/01 P, Zb. s. I-8283, bod 85).

19 — Pozri rozsudok z 11. decembra 2007, Skoma-Lux (C-161/06, Zb. s. I-10841, bod 34).

20 — Rozsudok Skoma-Lux (už citovaný v poznámke pod čiarou 19, bod 36).

21 — Pozri nariadenie Rady (ES) č. 1791/2006 z 20. novembra 2006, ktorým sa z dôvodu pristúpenia Bulharska a Rumunska upravujú určité nariadenia a rozhodnutia v oblasti voľného pohybu tovaru, slobody pohybu osôb, práva obchodných spoločností, politiky hospodárskej súťaže, poľnohospodárstva (vrátane veterinárnych a fytosanitárnych právnych predpisov), dopravnej politiky, daní, štatistiky, energetiky, životného prostredia, spolupráce v oblasti spravodlivosti a vnútorných vecí, colnej únie, vonkajších vzťahov, spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky a inštitúcií *(Ú. v. EÚ L 363, s. 1), bod 15 prílohy*.

22 — Pozri naposledy nariadenie Rady (ES) č. 920/2005 z 13. júna 2005 o zmene a doplnení nariadenia č. 1 z 15. apríla 1958 o používaní jazykov v Európskom hospodárskom spoločenstve a nariadenie č. 1 z 15. apríla 1958, ktorým sa určujú jazyky používané Európskym spoločenstvom pre atómovú energiu, a o dočasných odchylných opatreniach od týchto nariadení *(Ú. v. EÚ L 156, s. 3), kde sa tiež hovorí o 21 úradných jazykoch*.

23 — Pozri rozsudky z 30. októbra 1974, Grassi/Rada (188/73, Zb. s. 1099, bod 38); z 28. februára 1989, Van der Stijl a Cullington/Komisia (341/85, 251/86, 258/86, 259/86, 262/86, 266/86, 222/87 a 232/87, Zb. s. 511, bod 51 a nasl.), ako aj z 18. marca 1993, Parlament/Frederiksen (C-35/92 P, Zb. s. I-991, bod 13).

24 — Podľa článku 1 ods. 1 bodu 1 písm. a) prílohy III služobného poriadku sú verejnými výberovými konaniami tie konania, ktoré sa uskutočňujú v rámci jednej alebo viacerých inštitúcií.

45. Úvahy Všeobecného súdu v bode 56 napadnutého rozsudku však možno chápať v tom zmysle, že inštitúcie sa môžu odchýliť od uvedených ustanovení:

„Za týchto okolností patrí do zodpovednosti inštitúcií zvoliť interný jazyk komunikácie, pričom každý orgán je oprávnený požadovať, aby bol používaný jeho zamestnancami a osobami, ktoré sa domáhajú takéhoto postavenia… Výber jazyka, v ktorom je uverejnené oznámenie o voľnom pracovnom mieste, patrí rovnako do zodpovednosti inštitúcií…“

46. Tento názor sa v neposlednom rade opiera o článok 6 nariadenia č. 1.[25] Ak inštitúcie môžu stanoviť interné jazyky komunikácie, mohol by článok 6 povoľovať aj to, aby sa iba v týchto jazykoch obracali na potenciálnych uchádzačov o pracovné miesta, ktorí ich musia ovládať.

47. Ako sa už uviedlo, samotné oznámenie však nie je právnym aktom prijatým na základe článku 6 nariadenia č. 1.[26] Navyše Komisia na tomto základe nikdy formálne nestanovila interné jazyky komunikácie či jazyky oznámení o výberových konaniach. Iba prax, že v zásade sa používajú určité jazyky, nemôže byť základom na určenie ich formálneho používania. Nie je totiž celkom jasné, z čoho vyplynula takáto prax. Nie je zrejmé, za akých okolností sa určitý jazyk môže používať.

48. Z toho vyplýva, že článok 6 nariadenia č. 1 nemôže odôvodniť výnimku z článkov 4 a 5 v spojení s článkom 1 ods. 2 prílohy III služobného poriadku.

49. Ani pokyny, ktoré boli neskôr uverejnené vo všetkých úradných jazykoch, nevyriešili nedostatočné uverejnenie oznámení. Pokyny totiž obsahujú iba časť informácií. Chýbajú predovšetkým požiadavky na jazykové znalosti. Odkaz na úplné uverejnenie v troch jazykoch nemôže nahradiť úplné uverejnenie v iných úradných jazykoch. Ako uvádza Grécko, záujemcovia, ktorí neovládali nijaký z týchto troch jazykov, nemohli zistiť, že nemajú príslušnú kvalifikáciu na účasť vo výberovom konaní, a ďalší obsah oznámení, ktoré existovali iba v troch jazykoch, pre nich teda nebol zaujímavý.

50. Predovšetkým však neexistuje pravidlo, ktoré by povoľovalo výnimku z úplného uverejnenia vo všetkých jazykoch, ako to stanovujú články 4 a 5 nariadenia č. 1 v spojení s článkom 1 ods. 2 prílohy III služobného poriadku.

51. Oznámenia teda museli byť v plnom rozsahu uverejnené vo všetkých úradných jazykoch. V prejednávanej veci netreba rozhodnúť o tom, či sú možné výnimky pre výberové konania, ktoré sú určené iba pre uchádzačov s jedným určitým materinským jazykom.[27]

52. Vzhľadom na to, že rozsudok Všeobecného súdu sa vyznačuje nesprávnym právnym posúdením a nemožno ho potvrdiť ani iným odôvodnením, treba druhému odvolaciemu dôvodu vyhovieť. Napadnutý rozsudok treba zrušiť.

53. Podľa môjho názoru je však potrebné zaoberať sa aj ostatnými odvolacími dôvodmi, aby vznikla právna istota pre budúcu prax inštitúcií pri realizácii výberových konaní.

25 — Pozri bod 41 napadnutého rozsudku a rozsudok Taliansko/EHSV (už citovaný v poznámke pod čiarou 14, bod 55).

26 — Pozri bod 29 týchto návrhov.

27 — Pozri najmä oznámenie o výberovom konaní, ktoré existuje iba v bulharskom jazyku (Ú. v. EÚ C 121 A, 2012), ako aj príslušné odkazy (Ú. v. EÚ C 121, s. 38).

D – *O treťom odvolacom dôvode*

54. V treťom odvolacom dôvode podáva Taliansko námietky voči tomu, že uverejnenie oznámenia o výberových konaniach iba v troch jazykoch je v rozpore so zákazom diskriminácie na základe štátnej príslušnosti podľa článku 12 ES (po zmene a doplnení teraz článok 18 ZFEÚ) a so zásadou jazykovej rozmanitosti podľa článku 22 Charty základných práv Európskej únie.

55. Nejde pritom o to, či uverejnenie oznámenia o verejnom výberovom konaní iba v troch jazykoch je nezlučiteľné so zákazom diskriminácie. Je nesporné, že hoci uchádzači majú uspokojivú znalosť nemčiny, angličtiny alebo francúzštiny, nesledujú nevyhnutne vydanie úradného vestníka v jednom z týchto troch jazykov, ale sledujú jeho vydanie vo svojom materinskom jazyku.[28] Existuje preto riziko, že títo záujemcovia sa nedozvedia o vyhlásení včas. Vzhľadom na to, že materinský jazyk je úzko spojený so štátnou príslušnosťou, predstavovalo by to diskrimináciu z dôvodu štátnej príslušnosti. Samotné pôvodné oznámenia z 28. februára 2007 a z 8. mája 2007 by teda boli nedostatočné.

56. V prejednávanej veci však treba vyjasniť, či toto znevýhodnenie na základe štátnej príslušnosti, ktoré pôvodne existovalo, bolo neskôr účinne napravené uverejnením pokynov v iných jazykoch, ako konštatoval Všeobecný súd v bodoch 85 až 91 napadnutého rozsudku. Vzhľadom na to, že uvedené podstatné pochybenie sa odlišuje od už skúmaného formálneho porušenia povinnosti uverejnenia v úradnom vestníku, nemožno priamo uplatniť záver o nedostatočnej náprave nedostatkov pri uverejnení, ku ktorému sa práve dospelo.[29]

57. Taliansko na jednej strane spochybňuje možnosť nápravy a na druhej strane namieta, že pokyny neobsahovali všetky informácie pôvodných oznámení.

1. O možnosti nápravy pochybení nedostatočného oznámenia

58. Taliansko opiera svoj názor, ktorý sa týka nemožnosti nápravy, o systematiku žaloby o neplatnosť. Podľa článku 230 ES (po zmene a doplnení teraz článok 263 ZFEÚ) sú predmetom konania oznámenia v ich pôvodnej podobe.

59. Podľa tohto názoru by sa však už žaloba uzavrela. Prísne vzaté, pôvodné oznámenie už neexistuje. Pokyny, ktoré boli uverejnené neskôr, ho zrušili a nahradili novými oznámeniami.[30] Tieto nové oznámenia sa skladali z kombinácie pôvodného oznámenia s novými pokynmi, ktoré stanovili predovšetkým novú lehotu na podávanie prihlášok a museli by sa napadnúť ďalšou žalobou.

60. Takto formalizovaný prístup však nepovažujem za správny. Ako už konštatoval Všeobecný súd, pokyny nezmenili podstatu oznámenia, jednoznačne nie v rozsahu, ktorý je predmetom sporu.[31]

61. Pokiaľ sa však o právnom spore ešte nerozhodlo, musí byť jeho predmetom oznámenie vo svojej skutočne účinnej podobe. Je teda nutné zohľadniť pokyny, ktoré boli uverejnené neskôr.

28 — Pozri rozsudky z 20. novembra 2008, Taliansko/Komisia (už citovaný v poznámke pod čiarou 15, bod 148), a Taliansko/EHSV (už citovaný v poznámke pod čiarou 14, bod 81).

29 — Pozri bod 49 týchto návrhov.

30 — Pozri rozsudok z 24. novembra 2005, Taliansko/Komisia (C-138/03, C-324/03 a C-431/03, Zb. s. I-10043, bod 23 a nasl.).

31 — Pozri napadnutý rozsudok (bod 32 a nasl.).

62. Na rozdiel od názoru Talianska je v práve Únie v zásade uznaná možnosť nápravy procesných nedostatkov. [32] Opatrenie, ktoré vedie k náprave, musí oprávneným osobám – v prejednávanej veci potenciálnym uchádzačom – zaistiť rovnaké postavenie, aké by mali, keby k procesnému pochybeniu nedošlo. [33]

2. Posúdenie nápravy v prejednávanom prípade

63. V prejednávanom prípade nebolo pochybenie v pôvodných oznámeniach napravené. Na základe opätovne stanovenej lehoty na podanie prihlášok však pre potenciálnych uchádzačov, v ktorých materinskom jazyku nebolo oznámenie uverejnené, platila rovnaká lehota na podanie prihlášok ako pre uchádzačov, v ktorých materinskom jazyku bolo oznámenie uverejnené.

64. Potenciálni uchádzači, ktorí sa o výberových konaniach dozvedeli až na základe neskorších odkazov, teda *neboli v* situácii, v akej by sa nachádzali, ak by príslušné pokyny boli uverejnené už spolu s oznámením. Tí, ktorí boli informovaní na základe pôvodných oznámení, mali totiž oveľa viac času na to, aby sa na výberové konanie náležite pripravili. V prípade výberových konaní EPSO/AD/94/07 a EPSO/AST/37/07 z toho vyplynul náskok takmer štyri mesiace, v prípade výberového konania EPSO/AD/95/07 to boli viac ako dva mesiace. Tento čas bolo možné využiť na obnovenie potrebných odborných alebo jazykových znalostí.

65. Odkazy na oznámenie preto nemohli napraviť znevýhodnenie potenciálnych uchádzačov, ktorých materinským jazykom nie je nemčina, angličtina alebo francúzština, spočívajúce v selektívnom uverejnení oznámenia.

66. Všeobecný súd však toto znevýhodnenie nezohľadnil. Jeho úvahy uvedené v bodoch 85 až 91 napadnutého rozsudku predstavujú nesprávne právne posúdenie. Rozsudok je preto nutné zrušiť aj z tohto dôvodu.

3. O úplnosti oznámenia v ostatných jazykoch

67. Taliansko ďalej namieta, že v ostatných jazykoch nebolo uverejnené celé oznámenie. V súvislosti s touto námietkou treba podotknúť, že potenciálni uchádzači, ktorí si mohli úplné oznámenie prečítať vo svojom materinskom jazyku, mali nepatrnú výhodu v porovnaní s inými potenciálnymi uchádzačmi, ktorí si oznámenie museli prečítať v cudzom jazyku.

68. Ako Všeobecný súd správne konštatuje v bodoch 90 a 99 napadnutého rozsudku, uvedené znevýhodnenie nedosahuje mieru diskriminácie z dôvodu štátnej príslušnosti.

69. Ak sa však naproti tomu týka osôb, ktoré neovládajú dostatočne ani jeden z troch jazykov úplného oznámenia, nejde o potenciálnych uchádzačov. Ako Všeobecný súd správne vysvetľuje v bode 88 napadnutého rozsudku, tieto osoby nedisponujú potrebnými jazykovými znalosťami na to, aby sa mohli zúčastniť na výberovom konaní.

32 — Čo sa týka právnej úpravy colného konania, pozri rozsudok zo 16. januára 1992, Marichal-Margrève (C-334/90, Zb. s. I-101, bod 25), a čo sa týka nápravy procesných pochybení v kartelových konaniach Komisie, pozri rozsudky z 25. októbra 2011, Solvay/Komisia (C-109/10 P, Zb. s. I-10329, a C-110/10 P, Zb. s. I-10439, v oboch bod 56).

33 — O práve upravujúcom konanie o kartelových dohodách pozri rozsudok Solvay/Komisia (už citovaný v poznámke pod čiarou 32).

70. Potiaľ sa prejednávané výberové konania odlišujú od výberových konaní, ktoré boli predmetom iných rozhodnutí Všeobecného súdu uvádzaných Talianskom, ktoré viedli k zrušeniu oznámení.[34] V prípade týchto rozhodnutí išlo totiž o výberové konania, v ktorých sa nepožadovala znalosť určitých jazykov. V uvedených prípadoch preto mohli existovať potenciálni uchádzači, ktorí by nerozumeli oznámeniam v nijakom z použitých jazykov, kým potenciálni uchádzači prejednávaného výberového konania niektorému z týchto jazykov rozumieť museli.

71. Všeobecný súd preto v bode 85 napadnutého rozsudku správne konštatoval, že odkazy napravili tieto nedostatky pôvodného oznámenia. V rámci nasledujúceho odvolacieho dôvodu treba preskúmať, či bolo vôbec prípustné požadovať jazykové znalosti nemčiny, angličtiny alebo francúzštiny namiesto toho, aby sa povolili iné druhé jazyky.

72. Druhej časti tretieho odvolacieho dôvodu preto treba vyhovieť.

E – *O štvrtom odvolacom dôvode*

73. Štvrtý odvolací dôvod sa týka podstaty sporu, voľby výlučne troch jazykov ako možného „druhého jazyka“ na účely výberového konania. Úvahy, ktorými Všeobecný súd zamietol, že výber Komisie bol diskriminačný a neprimeraný, predstavujú podľa názoru Talianska porušenie zákazu diskriminácie na základe štátnej príslušnosti a zásady jazykovej rozmanitosti.

1. O zákaze diskriminácie

74. Podľa článku 12 ES (po zmene a doplnení teraz článok 18 ZFEÚ) je v rámci uplatňovania práva Únie zakázaná akákoľvek diskriminácia na základe štátnej príslušnosti. Táto zásada je v súčasnosti zakotvená aj v článku 21 ods. 2 Charty základných práv.

75. Všeobecný súd sa síce v bodoch 93 až 104 napadnutého rozsudku nezaoberá otázkou, či toto obmedzenie druhého jazyka môže byť dôvodom uvedenej diskriminácie. Dospieva však k správnemu záveru, že o takú diskrimináciu nejde.

76. Obmedzenie používania *prvých jazykov* výberových konaní orgánov by bolo diskriminačné, a preto by si vyžadovalo odôvodnenie. Vzhľadom na to, že jazyk, ktorý uchádzač ovláda najlepšie, je spravidla úzko spojený s jeho štátnou príslušnosťou, takéto stanovenie by prinajmenšom nepriamo znevýhodnilo potenciálnych uchádzačov, ktorí majú z dôvodu svojej štátnej príslušnosti iný materinský jazyk. Dôležité časti výberového konania by museli absolvovať v cudzom jazyku, kým konkurenti by mohli používať svoj materinský jazyk.

77. Zákaz diskriminácie na základe jazyka, ktorý je zakotvený v článku 1d ods. 1 služobného poriadku a ktorý je teraz uvedený aj v článku 21 ods. 1 Charty základných práv, je v tejto súvislosti výrazom všeobecného zákazu diskriminácie na základe štátnej príslušnosti. Zároveň by bol dotknutý aj článok 27 ods. 2 služobného poriadku, ktorý zakazuje vyhradzovať pracovné miesta štátnym príslušníkom určitého členského štátu.

78. V prejednávanom prípade však nejde o obmedzenie používania prvého jazyka, ale *druhého jazyka*. Druhý jazyk potenciálnych uchádzačov je so štátnou príslušnosťou spojený výrazne menej ako prvý jazyk.

34 — Pozri rozsudky Všeobecného súdu Taliansko/Komisia (už citovaný v poznámke pod čiarou 15, bod 148) a Taliansko/EHSV (už citovaný v poznámke pod čiarou 14, bod 80).

79. Je pravda, že existujú určité štáty, v ktorých má niektorý z prípustných jazykov osobitné postavenie popri iných jazykoch danej krajiny. [35] Existuje preto istá pravdepodobnosť, že určití uchádzači z týchto štátov ovládajú druhý prípustný jazyk mimoriadne dobre.

80. Na rozdiel od materinského jazyka nie sú príslušné znalosti druhého jazyka založené iba na predmetnej štátnej príslušnosti, ale na dodatočných snahách príslušného štátu, rodiny alebo danej osoby. V tejto súvislosti existuje nanajvýš stupňovitý rozdiel v znalostiach cudzích jazykov, ktoré boli nadobudnuté v mimoriadne dobre vybudovanom školskom systéme.

81. Potenciálna výhoda druhého jazyka, ktorý má v domovskom štáte osobitné postavenie, preto nemôže byť dôvodom diskriminácie uchádzačov z iných štátov na základe ich štátnej príslušnosti.

82. Z tohto pohľadu sú „znevýhodnení“ iba určití uchádzači z iných členských štátov, v ktorých sa hovorí viacerými úradnými jazykmi Únie, ale nijakým z troch privilegovaných jazykov. [36] Takí uchádzači pravdepodobne nebudú môcť svoj „prirodzený“ druhý jazyk používať vo výberovom konaní. Nie je však zrejmé, že by táto teoretická nevýhoda mala pre určitých uchádzačov praktický dosah.

83. V každom prípade pre prevažujúci počet potenciálnych uchádzačov nespôsobuje obmedzenie možných druhých jazykov nijaký rozdiel. Ide totiž o tri najrozšírenejšie cudzie jazyky v Únii. [37] Ako prvý cudzí jazyk sa takmer vo všetkých členských štátoch vyučuje v prevažnej miere angličtina, iba v niekoľkých členských štátoch vo väčšej miere francúzština a len v Luxembursku sa na základnej škole takmer výlučne vyučuje nemčina. V prípade druhého cudzieho jazyka jasne prevažuje nemčina a francúzština. Ojedinele sa síce vyskytuje španielčina, švédčina (vo Fínsku) a estónčina (v Estónsku – pravdepodobne u príslušníkov ruskej menšiny), ale v podstatne menšej miere. [38] Je teda málo pravdepodobné, že vôbec existujú uchádzači, ktorí ovládajú iné cudzie jazyky podstatne lepšie ako nemčinu, angličtinu alebo francúzštinu.

84. Obmedzeniu druhého jazyka na tieto tri jazyky teda nemožno pripisovať účinky znevýhodnenia na základe štátnej príslušnosti.

2. O porušení zásady jazykovej rozmanitosti

85. Taliansko sa ďalej domnieva, že obmedzenie výberu druhého jazyka je v rozpore so zásadou jazykovej rozmanitosti. Podľa toho od uchádzačov o pracovné miesto v orgánoch možno očakávať, že okrem jazyka svojho členského štátu ovládajú aspoň jeden ďalší jazyk, ale nie to, že v prípade tohto jazyka musí ísť nevyhnutne o nemčinu, angličtinu alebo francúzštinu.

86. V čase uverejnenia oznámení, v roku 2007, síce Lisabonská zmluva ešte nevstúpila do platnosti, takže zásada jazykovej rozmanitosti, ktorá je zakotvená v článku 22 Charty základných práv Európskej únie, ešte nevyvolávala priamo záväzné právne účinky. Podľa oficiálnych vysvetlení [39] sa však tento článok opiera o článok 6 EÚ, ktorý platil v danom čase a ktorý v odseku 3 ukladal Únii povinnosť rešpektovať národnú identitu svojich členských štátov (to je súčasťou článku 4 ods. 2 ZEÚ), ako aj o článok 151 ods. 1 a 4 ES (po zmene a doplnení teraz článok 167 ods. 1 a 4 ZFEÚ), podľa ktorého Spoločenstvo prispieva k národnej a regionálnej rôznorodosti, resp. chráni a podporuje rozmanitosť kultúr. Článok 3 ods. 3 štvrtý pododsek ZEÚ v súčasnosti tieto úlohy mimoriadne zdôrazňuje.

35 — Z tohto hľadiska do úvahy prichádzajú napríklad Luxembursko (francúzština a nemčina), Belgicko (holandčina, francúzština a nemčina), Írsko (írčina a angličtina), ako aj Malta (maltčina a angličtina).

36 — Dalo by sa uvažovať napríklad o Fínsku, kde sa používa fínčina a švédčina.

37 — MEJER a kol.: *Statistics in Focus*, č. 49/2010 (Eurostat), s. 1, síce ako tretí jazyk po angličtine a nemčine, ale pred francúzštinou uvádza ruštinu, ruština však nie je úradný jazyk Únie.

38 — MEJER a kol.: c. d., s 4.

39 — Ú. v. EÚ C 303, 2007, s. 17(25).

87. Zásada jazykovej rozmanitosti je súčasťou kultúrnej rozmanitosti [40] a národných identít členských štátov. To znamená, že vychádza zo základných hodnôt Únie, ktoré existovali už aj v čase sporných rozhodnutí. [41]

88. Zásada jazykovej rozmanitosti však nevyžaduje, aby Únia v každej situácii použila všetky úradné jazyky, [42] a neobsahuje ani konkrétne pravidlo, z ktorých jazykov si potenciálni uchádzači o pracovné miesta v Únii môžu vybrať druhý jazyk. Pokiaľ ide o túto otázku, uvedená zásada môže byť splnená len v súčinnosti so všeobecnou zásadou rovnosti zaobchádzania.

89. Táto zásada, ktorá je v súčasnosti zakotvená aj v článku 20 Charty základných práv, vyžaduje, aby sa s porovnateľnými situáciami nezaobchádzalo rozdielne a aby sa s rozdielnymi situáciami nezaobchádzalo rovnako, pokiaľ takéto zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené. [43] Rozdiel v zaobchádzaní môže byť odôvodnený, ak je založený na objektívnom a primeranom kritériu, čiže ak je v súlade s právne prípustným cieľom sledovaným predmetnou právnou úpravou a tento rozdiel je primeraný cieľu, ktorý príslušné zaobchádzanie sleduje. [44] Pri tomto posúdení treba zohľadniť dotknuté základné zásady Únie, napríklad zásadu jazykovej rozmanitosti. Ak je opatrenie v rozpore s takou zásadou, jeho cieľ musí mať mimoriadny význam, aby sa opatrenie dalo odôvodniť.

90. Keďže sporné výberové konania pripúšťajú ako druhé jazyky iba určité jazyky, dochádza k rozdielnemu zaobchádzaniu s rôznymi úradnými a pracovnými jazykmi Únie.

91. Všeobecný súd v bodoch 93, 94 a 102 napadnutého rozsudku opätovne opiera uprednostňovanie troch jazykov o článok 6 nariadenia č. 1, podľa ktorého inštitúcie môžu upraviť používanie jazykového režimu. Ako však už bolo uvedené, táto právomoc sa doposiaľ neuplatnila, a preto nemôže odôvodniť ani podmienky výberového konania. [45] Rozsudok sa teda i v tejto súvislosti vyznačuje nesprávnym právnym posúdením.

92. Toto nesprávne právne posúdenie však ešte nespochybňuje výsledok. Hoci inštitúcie formálne nestanovili interné pracovné jazyky, napriek tomu – ako zdôrazňuje Komisia – predstavuje možnosť internej komunikácie nevyhnutný predpoklad fungovania ich služobných útvarov. Orgány preto musia mať k dispozícii možnosť vyberať nových pracovníkov podľa toho, či sa dokážu zapojiť do existujúcich služobných útvarov a môžu v nich pracovať. V tejto súvislosti má rozhodujúci význam to, či ovládajú jazyky, ktoré sa už v týchto služobných útvaroch prakticky používajú ako interné pracovné jazyky. Nie je dôležité, že zamestnanec perfektne ovláda viac úradných jazykov, ktorým v jeho služobnom útvare nikto nerozumie.

93. Pokiaľ však mimoriadne okolnosti nevyžadujú koncentráciu na jeden alebo niekoľko jazykov, je používanie pokiaľ možno všetkých alebo viacerých jazykov Únie v záujme rovnosti príležitostí a jazykovej rozmanitosti. [46] Ako sa tieto jazyky budú využívať v praxi, možno na základe schopností príslušných pracovníkov rozhodnúť v konkrétnom prípade. Na druhej strane orgány by sa na jeden jazyk komunikácie mali sústrediť len v tom prípade, ak si to nevyhnutne vyžadujú osobitné okolnosti – v rámci porád Súdneho dvora existuje napríklad tradícia od roku 1954 vypracovávať interné rozhodnutia výlučne vo francúzskom jazyku.

40 — Pozri rozsudok z 5. marca 2009, UTECA (C-222/07, Zb. s. I-1407, bod 33).

41 — Pozri v tomto zmysle moje návrhy, ktoré som predniesla 4. septembra 2007 vo veci UTECA (C-222/07, Zb. s. I-1407, bod 93 a nasl.).

42 — Pozri rozsudok Kik/ÚHVT (už citovaný v poznámke pod čiarou 18, bod 82).

43 — Pozri rozsudky z 10. januára 2006, IATA a ELFAA (C-344/04, Zb. s. I-403, bod 95); zo 16. decembra 2008, Arcelor Atlantique a Lorraine a i. (C-127/07, Zb. s. I-9895, bod 23); zo 7. júla 2009, S.P.C.M. a i. (C-558/07, Zb. s. I-5783, bod 74), ako aj zo 14. septembra 2010, Akzo Nobel Chemicals a Akcros Chemicals/Komisia a i. (C-550/07 P, Zb. s. I-8301, bod 55).

44 — Rozsudok Arcelor Atlantique a Lorraine a i. (už citovaný v poznámke pod čiarou 43, bod 47).

45 — Pozri bod 47 týchto návrhov.

46 — Pozri však bod 55 a nasl. návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Poiares Maduro vo veci Španielsko/Eurojust (už citované v poznámke pod čiarou 16), kde naznačuje, že uprednostňuje jednojazyčný režim.

94. Keďže nemčina, angličtina a francúzština predstavujú najrozšírenejšie cudzie jazyky v Únii, [47] orgány môžu predpokladať, že znalosť niektorého z týchto jazykov ako cudzieho jazyka umožní efektívnu internú komunikáciu. Nijaké iné jazyky by v porovnateľnom rozsahu nevytvárali možnosti internej komunikácie. Tieto tri jazyky sa teda z objektívneho hľadiska dostatočne odlišujú od iných úradných jazykov, aby mohli byť vybraté ako jediné prípustné druhé jazyky. Ani po zohľadnení zásady jazykovej rozmanitosti teda nedochádza k porušeniu zásady rovnosti zaobchádzania.

3. O článku 1 ods. 1 písm. f) prílohy III služobného poriadku

95. Taliansko sa okrem toho odvoláva na článok 1 ods. 1 písm. f) prílohy III služobného poriadku. Táto argumentácia však nie je prípustným rozvíjaním argumentácie z prvého stupňa, ale je úplne novým aspektom, ktorý doposiaľ nebol predmetom konania, a preto je v odvolacom konaní pred Súdnym dvorom neprípustná. [48]

4. Záver k štvrtému odvolaciemu dôvodu

96. Z tohto vyplýva, že štvrtý odvolací dôvod treba zamietnuť ako celok.

F – *O piatom odvolacom dôvode*

97. Piatym odvolacím dôvodom odvolateľka Všeobecnému súdu vytýka, že v bodoch 110 až 115 napadnutého rozsudku nesprávne rozhodol, že nedošlo k porušeniu zásady ochrany legitímnej dôvery, tým, že neakceptoval, že ustálená prax Komisie vo veciach výberových konaní mohla na strane potenciálnych kandidátov zakladať legitímne očakávania, pokiaľ ide o určité pravidlá upravujúce výberové konania.

98. Ochrana legitímnej dôvery patrí k základným zásadám Únie. Môže sa na ňu odvolávať každý právny subjekt, v ktorom orgán Únie vzbudil legitímnu dôveru. Ak však mohol opatrný a obozretný právny subjekt predvídať prijatie opatrenia, ktoré sa týka jeho záujmov, nemôže sa po jeho prijatí odvolávať na uvedenú zásadu. Právne subjekty okrem toho nie sú oprávnené očakávať zachovanie existujúcej situácie, ktorú môžu inštitúcie Únie zmeniť v rámci svojej úvahy. [49]

99. V prejednávanej veci môže ostať otvorené, či prax, ktorá bola predtým realizovaná mnoho rokov, a to povolenie všetkých úradných jazykov ako druhých jazykov pri realizácii výberových konaní, mohla vyvolať legitímnu dôveru v zmysle judikatúry. V každom prípade neexistuje nijaký dôvod domnievať sa, že sa opatrní a obozretní uchádzači pri svojom jazykovom vzdelávaní spoliehajú na to, že budú môcť naďalej používať všetky úradné jazyky ako druhé jazyky vo výberových konaniach Únie. Naopak, s ohľadom na neustále rastúci počet úradných jazykov museli potenciálni uchádzači počítať s tým, že nie všetky úradné jazyky budú mať ako cudzie jazyky rovnaký praktický význam. Štatistiky vyučovania cudzích jazykov okrem toho ukazujú, že angličtina, nemčina a francúzština sú v plne prevažujúcej miere považované za najdôležitejšie úradné jazyky. [50] Potenciálni uchádzači sa teda v prevažnej väčšine už pripravili na to, že tieto jazyky budú mať pre ich profesionálnu kariéru väčší význam ako iné jazyky.

100. V dôsledku toho nemôže tento odvolací dôvod obstáť.

47 — Pozri bod 83 týchto návrhov.

48 — Pozri rozsudky z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P a C-208/02 P a C-213/02 P, Zb. s. I-5425, bod 165), ako aj z 18. januára 2007, PKK a KNK/Rada (C-229/05 P, Zb. s. I-439, bod 61).

49 — Pozri rozsudky z 15. júla 2004, Di Lenardo a Dilexport (C-37/02 a C-38/02, Zb. s. I-6911, bod 70); z 22. júna 2006, Belgicko a Forum 187/Komisia (C-182/03 a C-217/03, Zb. s. I-5479, bod 147); z 22. decembra 2008, Centeno Mediavilla a i./Komisia (C-443/07 P, Zb. s. I-10945, bod 91), ako aj zo 4. marca 2010, Angé Serrano/Parlament (C-496/08 P, Zb. s. I-1793, bod 93).

50 — Pozri bod 83 týchto návrhov.

G – *O šiestom odvolacom dôvode*

101. V šiestom odvolacom dôvode odvolateľka uvádza, že Všeobecný súd v bodoch 126 a 127 napadnutého rozsudku konštatovaním, že administratíva nebola povinná odôvodniť v sporných oznámeniach o výberových konaniach výber troch prípustných druhých jazykov, porušil článok 235 ES (po zmene a doplnení teraz článok 296 ods. 2 ZFEÚ), podľa ktorého musia všetky právne akty obsahovať odôvodnenie.

102. Ako vyplýva z ustálenej judikatúry, odôvodnenie vyžadované článkom 253 ES musí byť prispôsobené charakteru sporného aktu. Z odôvodnenia musia jasne a jednoznačne vyplývať úvahy orgánu, ktorý akt prijal, tak aby mohli dotknuté subjekty spoznať dôvody prijatého opatrenia. To je predpokladom na to, aby dotknuté subjekty mohli uplatňovať svoje práva a Súdny dvor mohol vykonávať kontrolnú funkciu. Podľa uvedenej judikatúry sa nevyžaduje, aby odôvodnenie konkrétne vymedzovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti. To, či odôvodnenie právneho aktu spĺňa požiadavky článku 253 ES, sa má posúdiť nielen podľa jeho znenia, ale aj vzhľadom na jeho kontext, ako aj na súhrn právnych noriem upravujúcich dotknutú oblasť. V súvislosti s tým by bolo neprimerané vyžadovať zvláštne odôvodnenie na rôznu voľbu použitých techník, keď je z napadnutého aktu zrejmý základný cieľ sledovaný inštitúciou Únie. [51]

103. Všeobecný súd tieto požiadavky v bode 125 napadnutého rozsudku nevysvetlil, ale svoju argumentáciu na tomto mieste obmedzil na to, či oznámenia obsahovali informácie nevyhnutné na *uskutočnenie* výberového konania.

104. Taliansko v tejto súvislosti oprávnene nesúhlasí s tým, že Všeobecný súd sa v tejto argumentácii nezaoberal jeho žalobným dôvodom. Nevyhnutný obsah oznámenia o výberovom konaní nemožno stotožňovať s jeho odôvodnením.

105. Všeobecný súd však v bode 126 na doplnenie konštatoval, že obmedzenie možného druhého jazyka na tri jazyky si nevyžaduje nijaké odôvodnenie, pretože je zrejmé, že je v súlade s internými potrebami administratívy. Všeobecný súd tým splnil požiadavky, ktoré na *odôvodnenie jeho rozhodnutí* kladú články 36 a 53 Štatútu Súdneho dvora.

106. Na rozdiel od názoru Talianska sa však tomuto konštatovaniu Všeobecného súdu k nevyhnutnému *odôvodneniu oznámení* nedá nič vytýkať ani z obsahového hľadiska. Je totiž zjavné, že podmienky výberového konania sú zamerané na to, aby identifikovali uchádzačov, ktorí najlepšie zodpovedajú interným potrebám inštitúcií, ktoré ich majú zamestnať. A je všeobecne známe, že angličtina, nemčina a francúzština sú najrozšírenejšie cudzie jazyky v Únii, a preto sú najvhodnejšie na to, aby sa používali v internej komunikácii služobných útvarov. Tieto aspekty teda nevyžadujú nijaké osobitné zdôraznenie v oznámeniach.

107. Ani tomuto odvolaciemu dôvodu teda nemožno vyhovieť.

H – *O siedmom odvolacom dôvode*

108. Siedmy odvolací dôvod predstavuje napokon námietku voči porušeniu článku 1a ods. 1 a článku 6, článku 28 písm. f), ako aj článku 27 ods. 2 služobného poriadku v bodoch 128 až 135 napadnutého rozsudku. Podľa navrhovateľky sa Všeobecný súd konštatovaním, že posúdenie jazykových znalostí uchádzačov nie je úloha výlučne výberovej komisie príslušného výberového konania, dopustil nesprávneho právneho posúdenia.

51 — Pozri rozsudok z 12. marca 2002, Omega Air a i. (C-27/00 a C-122/00, Zb. s. I-2569, bod 46 a nasl.).

109. Taliansko sa domnieva, že inštitúcia, z ktorej podnetu dochádza k oznámeniu, nesmie uskutočňovať predbežný výber zamestnancov výlučne na jazykovom základe. Pre jazykové požiadavky výberových konaní platia ďalej v zásade iné kritériá ako pre odbornú kvalifikáciu uchádzačov.

110. Argumenty, ktoré v tejto súvislosti uviedlo Taliansko, najmä zákaz diskriminácie na základe štátnej príslušnosti, však nie sú dôvodom nijakých osobitných požiadaviek, pokiaľ ide o druhý jazyk uchádzačov. [52] Ani z iných hľadísk nie sú zrejmé žiadne dôvody, prečo by výberová komisia mala mať právo vylúčiť uchádzača z dôvodu nedostatočných znalostí určitých druhých jazykov, a takisto inštitúcie by nemali mať takéto právo pri stanovovaní podmienok výberového konania.

111. Z tohto dôvodu nemôže uspieť ani tento odvolací dôvod.

VII – O rozhodnutí veci Súdnym dvorom

112. Podľa článku 61 ods. 1 Štatútu Súdneho dvora, ak je odvolanie dôvodné, Súdny dvor zruší rozhodnutie Všeobecného súdu. V danej veci môže vydať konečný rozsudok sám, ak to stav konania dovoľuje, alebo môže vec vrátiť na rozhodnutie Všeobecnému súdu.

113. Vzhľadom na to, že prvá a druhá časť tretieho odvolacieho dôvodu sú dôvodné, napadnutý rozsudok treba zrušiť. Z preskúmania druhého odvolacieho dôvodu zároveň vyplýva, že napadnuté oznámenia o výberových konaniach nespĺňajú požiadavky článkov 4 a 5 nariadenia č. 1 ani článku 1 ods. 2 prílohy III služobného poriadku. Podľa analýzy prvej časti tretieho odvolacieho dôvodu takisto nemohlo neskoršie uverejnenie odkazov na oznámenie predstavovať nápravu možného znevýhodnenia potenciálnych uchádzačov, ktorých materinským jazykom nie je nemčina, angličtina ani francúzština. Z tohto dôvodu stav konania dovoľuje rozhodnúť v predmetnej veci. V dôsledku toho je nutné zrušiť aj oznámenia.

VIII – O obmedzení účinkov rozsudku

114. Na záver by som Súdnemu dvoru chcela navrhnúť, aby v záujme prevencie právnej neistoty výslovne obmedzil účinky svojho rozsudku.

115. Súdny dvor v súvislosti so žalobami uchádzačov konštatoval, že v prípade zrušenia skúšky v rámci verejného výberového konania s cieľom vytvoriť rezervný zoznam kandidátov sú práva žalobcu primerane chránené, pokiaľ výberová komisia a oprávnený menovací orgán preskúmajú svoje rozhodnutia a usilujú sa pre tento prípad nájsť spravodlivé riešenie; neexistuje nijaký dôvod spochybniť celý výsledok výberového konania alebo zrušiť menovania na miesta úradníkov, ktoré boli vykonané na základe tohto výberového konania. Táto judikatúra je založená na úvahe, že treba dosiahnuť rovnováhu medzi záujmami uchádzačov znevýhodnených chybou, ku ktorej došlo vo výberovom konaní, a záujmami ostatných uchádzačov. Sudca je totiž povinný zohľadniť nielen nutnosť obnoviť práva znevýhodnených uchádzačov, ale aj legitímnu dôveru uchádzačov, ktorí už boli vybratí. [53]

116. V prejednávanej veci netreba rozhodnúť o tom, aké opatrenia sú nevyhnutné na nápravu možného znevýhodnenia potenciálnych uchádzačov. Je však nutné zohľadniť legitímnu dôveru uchádzačov, ktorí už boli vybratí. Týmto konaním by sa teda nemali spochybniť zoznamy vhodných kandidátov v pôvodnom výberovom konaní, to znamená ani prípadné menovania na základe týchto zoznamov.

52 — Pozri bod 74 a nasl. týchto návrhov.

53 — Pozri rozsudok zo 6. júla 1993, Komisia/Albani a i. (C-242/90 P, Zb. s. I-3839, bod 13 a nasl.).

IX – O trovách

117. Podľa článku 122 prvého odseku rokovacieho poriadku, ak je odvolanie dôvodné a Súdny dvor sám rozhodne s konečnou platnosťou o veci samej, rozhodne aj o trovách konania.

118. Podľa článku 69 ods. 2 v spojení s článkom 118 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Taliansko navrhlo uložiť Komisii povinnosť uhradiť trovy konania, a vzhľadom na to, že Taliansko bolo druhým odvolacím dôvodom a prvou časťou tretieho odvolacieho dôvodu v celom rozsahu úspešné, je opodstatnené zaviazať Komisiu na náhradu trov konania Talianskej republiky a náhradu vlastných trov konania v oboch stupňoch.

119. Článok 69 ods. 4 prvý pododsek rokovacieho poriadku stanovuje, že členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania.

X – Návrh

120. So zreteľom na predchádzajúce úvahy navrhujem Súdnemu dvoru, aby rozhodol takto:

1. Rozsudok Všeobecného súdu z 13. septembra 2010, Taliansko/Komisia, vo veciach T-166/07 a T-285/07 sa zrušuje.

2. Oznámenia o verejných výberových konaniach EPSO/AD/94/07, EPSO/AST/37/07 a EPSO/AD/95/07 sa zrušujú.

3. Platnosť zoznamov úspešných uchádzačov, ktoré boli vytvorené na základe týchto výberových konaní, nie je týmto rozsudkom dotknutá.

4. Komisia znáša trovy konania Talianskej republiky a svoje vlastné trovy konania na oboch stupňoch. Helénska republika a Litovská republika znášajú svoje vlastné trovy konania.